

Publicerad 2006-05-28 20:24 av Howlit

Man tror man har kommit så långt... att man är klar. Sen föds en endaste ynka liten tanke... och man faller... och faller.

Det fanns mer

Jag vill vindbrisa dej

I en slowmotion laddad sekund
inser jag
med djup smärta
Att jag inte minns
Dej

Samtidigt som tiden
bestämmer sej för att
anta fysiskt form
och bli en kletig massa

Samtidigt minns jag
tiden
och måste
äcklad... och rädd
Vada igenom den

Samtidigt upphör
tiden
den låser mej
och jag fryser
med dej i mina ögon

Du
finns
Här
I kletet runt mina ben

Du håller mej fast

När jag trodde att
jag rörde mej framåt

Du släpper mej inte
Förren jag minns

Och jag kan inte minnas dej

Hur du var innan.....
innan.....

Du blev den där andra

Om jag lägger mej ner
I den fysiska tiden
och låter den
leta sej in
genom alla mina öppningar

Kommer det att göra ont då?

Kommer jag någonsin att bli ren igen då?

Kan jag se dej då?

Vem räddar mej så jag inte försvinner
För jag vill vara kvar

Här

Där tiden bara blåser lätt förbi
Med saknaden som evig följeslagare

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Howlit med Poeter.se id #8185 innehar upphovsrätten